

PĘCZCA (1) *sb pl t*

pęczca, [pętca].

I pęczcami, [pętcy]. ♦ [L pęcach.]

Sł stp brak, Cn: peca, pęncą, Linde także XVII w.: pętce oraz XVIII w.: pęncą, pęca.

Rzemień służący do krępowania łap ptaka łowczego; lorum Cn: Sokół twárdo związany dzwonki y pęczcami/ Teraz iuż wolno buia RejWiz 126; [Ieſliby też kto z pętcy [!/] ptáká włapił/ tedj go po pęcách poznawſzy że nie iego ieſt/ niema go ſobie przywłafzczac SzczerbSpecSax 342 (Linde)].

KWysz